

UZASADNIENIE WYROKU

Powodowie P. R. oraz R. R. wnieśli przeciwko (...) S.A. w W. pozew o zapłatę kwot po 2550 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 20 lipca 2013r. oraz kosztami procesu. Podnieśli, iż w dniu 13 czerwca 2011r. doszło do uszkodzenia pojazdu powoda marki (...) nr rej. (...) przez kierowcę pojazdu, który posiadał ważną polisę OC pojazdów mechanicznych wystawioną przez pozwanego. Pozwany wypłacił odszkodowanie na podstawie własnej kalkulacji w kwocie 7332,71 zł. Powodowie nie zgadzając się na taką wysokość odszkodowania, na podstawie sporządzonej na ich zlecenie kalkulacji naprawy ustalili, że koszt naprawy pojazdu wynosi 16.296,03 zł netto. Wezwany do zapłaty pozostałej kwoty pozwany dopłacił jedynie 3.357,68 zł netto.

W piśmie z dnia 6 października 2015r. rozszerzyli żądanie pozwu, dochodząc od pozwanego kwot po 3.565,82 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 20 lipca 2013r.

Pozwany Towarzystwo (...) S.A. w W. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości wskazując, że szkoda powodów została już naprawiona poprzez wypłatę odszkodowania w kwocie 9.319,23 zł z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Pozwany zakwestionował zakres uszkodzeń pojazdu prezentowany przez powodów oraz żądanie w zakresie kosztów naprawy co do wysokości. Zakwestionował, aby do uszkodzenia części pojazdu pt. osłona dolna przednia doszło w ww. wypadku. Zakwestionował także opinię prywatną przedstawioną przez powodów. Zdaniem pozwanego nie jest zasadne ustalenie odszkodowania przy wykorzystaniu części nowych oryginalnych.

Pismem procesowym z dnia 6 października 2015r. pełnomocnik powodów rozszerzył powództwo o kwotę 2031,64 zł, dochodząc ostatecznie kwoty po 3.565,82 zł dla każdego z powodów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

P. R. oraz R. R. są właścicielami, w częściach równych, samochodu marki (...) nr rej. (...). W dniu 13 czerwca 2013r. doszło do zderzenia pojazdu powodów z samochodem T. (...) nr rej. (...), którego posiadacz posiadał ważną polisę OC pojazdów mechanicznych wystawioną przez pozwanego.

Bezsporne

Na skutek tego zderzenia w pojeździe (...) nr rej. (...) uszkodzeniu uległy: zderzak przedni, osłona spodnia przednia, reflektor prawy, krata wlotu powietrza, wzmocnienie przednie prawe, wspornik prawy, uchwyt stopnia prawego. Uszkodzenia pojazdu powodów, korelują z uszkodzeniami pojazdu T. (...) nr rej. (...), co uzasadnia wniosek, że do uszkodzeń tych doszło właśnie na skutek przedmiotowego zderzenia dwóch pojazdów w dniu 13 czerwca 2013r. Nadto uszkodzenie osłony spodniej przedniej koreluje z pozostałymi uszkodzeniami prawej strony pojazdu, co potwierdza, że do wszystkich uszkodzeń prawej strony, stwierdzonych po wypadku, doszło właśnie na skutek zderzenia z dnia 13 czerwca 2013r.

Dowód:

- opinia biegłego M. M. (1) k.93-128;
- pisemna opinia uzupełniająca biegłego M. M. (1) k.161-165;
- dokumentacja zdjęciowa na płycie CD k.140;
- dokumenty z akt likwidacji szkody k.60;
- dokumenty z akt likwidacji szkody k.152;

- dokumentacja fotograficzna na płycie CD k.15;

Samochód powodów został naprawiony, lecz nie w pełnym zakresie. Nie została wymieniona osłona spodnia, lecz prowizorycznie naprostowana z widocznymi wygięciami w górnej i dolnej części, po prawej stronie. Do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed powstania szkody konieczna jest wymiana tej osłony.

Całkowity koszt naprawy pojazdu powodów na skutek zdarzenia wyniósłby w czerwcu 2013r. **16.451,03 zł netto** przy użyciu części nowych oryginalnych. Przy użyciu części nowych alternatywnych, dostępnych na rynku, naprawa kosztowałaby 9.306,41 zł netto.

Wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym w dniu powstania szkody wynosiła 28.100 zł netto. Samochód powodów w stanie uszkodzonym miał wartość 19.100 zł brutto.

Pojazd ten nie spełniał ustalonych kryteriów dla szacowania rynkowego ubytku wartości pojazdu, zatem na skutek zdarzenia nie doszło do ubytku wartości rynkowej pojazdu.

Koszt dotychczas przeprowadzonej naprawy wyniósł 10.304,03 zł netto według cen z czerwca 2013r. Dla przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody należałoby wymienić osłonę spodnią. Koszt takiej operacji ustalony według cen z czerwca 2013r. wynosił 6.754,50 zł netto.

Naprawa pojazdu przy użyciu części nowych oryginalnych nie spowoduje wzbogacenia po stronie powodów, a jedynie przywróci pojazd do stanu sprzed szkody.

Średnie stawki dla prac blacharskich i mechanicznych na rynku lokalnym w dacie szkody wynosiły 135 zł za roboczogodzinę dla prac blacharskich i lakierniczych i 140 zł dla prac lakierniczych

Dowód:

- opinia biegłego M. M. (1) k.93-128;
- pisemna opinia uzupełniająca biegłego M. M. (1) k.161-165;
- przesłuchanie powoda R. R. k.75-76;

Powodowie zgłosili szkodę u pozwanego. Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacji szkody uznał swą odpowiedzialność ubezpieczeniową co do zasady i ustalił na podstawie kalkulacji naprawy, że wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 9.319,23 zł. Początkowo została wypłacona kwota 5.961,55 zł netto, a następnie na podstawie decyzji z dnia 11 października 2013r. dodatkowa kwota 3.357,68 zł. Dalsze odwołanie powodów nie odniosło rezultatów.

Dowód:

- decyzja ubezpieczeniowa k.34;
- kalkulacja naprawy k.10-12;
- odwołanie k.14,
- wezwanie do zapłaty k.24 stycznia 2014r. z potwierdzeniem odbioru k.39.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości zasadne.

Pozwany Towarzystwo (...) S.A. w W. ponosi odpowiedzialność z tytułu umowy odpowiedzialności cywilnej zawartej ze sprawcą szkody - kierowcą pojazdu T. (...). Podstawę prawną powództwa stanowi art. 436 § 2 kodeksu cywilnego w zw. z art. 415 k.c. i art.19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

W niniejszej sprawie niesporna była zasada odpowiedzialności pozwanego względem powoda, a jedynie wysokość należnego odszkodowania. Pozwany wypłacił powodowi łącznie kwotę 9.319,23 zł i jego zdaniem kwota ta w całości wyczerpała roszczenie powodów z tytułu odszkodowania za zdarzenie objęte odpowiedzialnością ubezpieczyciela. Strona powodowa konsekwentnie negocjowała tę okoliczność, zarówno na etapie postępowania likwidacyjnego, jak i w sądzie w toku procesu, podnosząc zaniżenie wysokości odszkodowania oraz wskazując na konieczność wymiany jednego z kwestionowanych przez pozwanego elementów pojazdu, tj. osłony spodniej przedniej, która uległa uszkodzeniu w zdarzeniu. W celu udowodnienia swych twierdzeń strona powodowa wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji zdarzeń drogowych na okoliczność ustalenia dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków na okoliczność ustalenia:

- a) czy uszkodzenia pojazdu marki (...) nr, rej. (...) 90MR mogły powstać w wyniku zdarzenia z dnia 13 czerwca 2013 roku, w którym brał udział ten pojazd oraz pojazd T. (...), nr rej. (...) w okolicznościach deklarowanych przez jego uczestników w druku zgłoszenia szkody,
- b) czy uszkodzenie pojazdu deklarowanego poszkodowanego i pojazdu sprawcy ze sobą korelują i
- c) jaki byłby koszt naprawy pojazdu przy użyciu części alternatywnych tj. produkowanych zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi ustalonymi przez producenta pojazdu,
- d) ustalenia wysokości szkody powstałej w wyniku zdarzenia z 13 czerwca 2013 roku przy czym opinia powinna uwzględniać w szczególności wartość pojazdu w stanie przed szkodą i po szkodzie, koszt naprawy szkody przy użyciu oryginalnych części zamiennych sygnowanych znakiem producenta pojazdu oraz przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę stosowanych przez odpowiednio wyposażone – komorę lakierniczą i geometryczną ramę naprawczą – nieautoryzowane warsztaty naprawcze
- e) czy zastosowanie częściowych oryginalnych spowoduje wzbogacenie powodów
- f) czy w efekcie zdarzenia objętego odpowiedzialnością gwarancyjną doszło do obniżenia wartości handlowej pojazdu,
- g) czy naprawa przywróciła stan pojazdu do stany sprzed szkody (pod względem użytkowym i estetycznym),
- h) jaki był dotychczasowy koszt naprawy pojazdu oraz jaki będzie jeszcze konieczny koszt naprawy w celu przywrócenia pojazdu do stany sprzed szkody,
- i) czy odszkodowanie ustalone przez pozwaną pozwalało na dokonanie naprawy w sposób przywracający pojazdowi wartość użytkową i estetyczną,

Sąd dopuścił taki dowód na rozprawie w dniu 10 marca 2015r.

Biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości oraz kosztów napraw pojazdów samochodowych M. M. (1) w swej opinii wskazał, że z uwagi na brak fotografii drugiego z pojazdów biorących udział w zdarzeniu z dnia 13 czerwca 2013r. nie jest możliwe dokładne ustalenie, czy uszkodzenia pojazdu powodów powstały w wyniku tego zdarzenia. Taki wniosek był spowodowany faktem, że pozwany składając sprzeciw od nakazu zapłaty złożył płytę CD wyłącznie z aktami szkody dotyczącej pojazdu powoda, nie zaś samochodu T. (...), pomimo tego, że wniosł o dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach szkody pojazdu T. (...) nr rej. (...) (k.33) oraz z opinii biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków na okoliczność ustalenia, czy uszkodzenia pojazdu powodów mogły powstać w okolicznościach deklarowanych przez powodów, w wyniku zderzenia z pojazdem T. (...) nr rej. (...) (k.45).

Sąd nie zweryfikował na tym etapie tego, czy akta likwidacji obu szkód zostały złożone w sądzie, zaś dopiero o biegłego okazało się, że nie. Zatem sąd zobligowany był wezwać pozwanego do uzupełnienia braku formalnego jego wniosku dowodowego poprzez złożenie dokumentacji z akt likwidacji szkody pojazdu T. (...) nr rej. (...). Strona pozwana takie akta złożyła (płyta CD k.152), a wśród nich znajdują się także fotografie, na które powołał się pozwany w zarzutach do głównej pisemnej opinii biegłego M.. Tym samym koniecznym stało się zdaniem sądu dopuszczenie dowodu z uzupełniającej pisemnej opinii tego samego biegłego celem weryfikacji dokumentów z akt szkody obu pojazdów, w tym fotografii i pełnej odpowiedzi na pytanie pierwsze do biegłego, to jest czy uszkodzenia pojazdu (...) mogły powstać w wyniku zdarzenia z dnia 13 czerwca 2013r., w który brał udział ten pojazd oraz pojazd marki T. (...) nr rej. (...) w okolicznościach deklarowanych przez jego uczestników w druku zgłoszenia szkody. Biegły po zapoznaniu się z pełną dokumentacją szkodową jednego i drugiego pojazdu podał, że brak jest podstaw do kwestionowania prawdziwości twierdzeń powodów i przedstawianych przez nich okoliczności zdarzenia z dnia 13 czerwca 2013r. Wskazał, że uszkodzenia pojazdu powodów korelują z uszkodzeniami pojazdu T. (...) nr rej. (...), co uzasadnia wniosek, że do uszkodzeń tych doszło właśnie na skutek przedmiotowego zderzenia w dniu 13 czerwca 2013r. Nadto uszkodzenie osłony spodniej przedniej koreluje z pozostałymi uszkodzeniami prawej strony pojazdu, co potwierdza, że do wszystkich uszkodzeń prawej strony, stwierdzonych po wypadku, doszło właśnie na skutek zderzenia z dnia 13 czerwca 2013r.

Nadto w opinii głównej biegły w oparciu o dokumentację z akt szkody, oględziny pojazdu powodów ustalił, że samochód powodów został naprawiony, lecz nie w pełnym zakresie. Nie została wymieniona osłona spodnia, lecz prowizorycznie naprostowana z widocznymi wygięciami w górnej i dolnej części, po prawej stronie. Do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed powstania szkody konieczna jest wymiana tej osłony.

Biegły ustalił, że całkowity koszt naprawy pojazdu powodów na skutek zdarzenia wyniósłby w czerwcu 2013r. **16.451,03 zł netto** przy użyciu części nowych oryginalnych. Przy użyciu części nowych alternatywnych, dostępnych na rynku, naprawa kosztowałaby 9.306,41 zł netto. Wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym w dniu powstania szkody wynosiła 28.100 zł netto. Samochód powodów w stanie uszkodzonym miał wartość 19.100 zł brutto. Koszt dotychczas przeprowadzonej naprawy wyniósł 10.304,03 zł netto według cen z czerwca 2013r. Dla przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody należałoby wymienić osłonę spodnią. Koszt takiej operacji ustalony według cen z czerwca 2013r. wynosił 6.754,50 zł netto. Nadto podał, że pojazd ten nie spełniał ustalonych kryteriów dla szacowania rynkowego ubytku wartości pojazdu, zatem na skutek zdarzenia nie doszło do ubytku wartości rynkowej pojazdu. Biegły dokonał wycenienia kosztów naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych oraz przy użyciu części alternatywnych, a na wobec wniosku dowodowego pozwanego, aby oszacować ten koszt przy użyciu części alternatywnych. Zdaniem sądu pomimo ustalenia, że możliwe jest dokonanie naprawy przy użyciu części alternatywnych, w tej sprawie brak było podstaw do rozliczenia szkody przy przyjęciu cen części alternatywnych. Powód R. R. bowiem wskazał podczas przesłuchania, że naprawy pojazdu (oprócz osłony spodniej, której nie wymieniono), powodowie użyli części nowych oryginalnych. Biegły dokonujący oględzin pojazdu powodów nie wykluczył tej okoliczności, zatem przyjęć należy, że użyto części oryginalnych do naprawy. Nadto nie wykazano w procesie, aby pojazd przed uszkodzeniem posiadał części nieoryginalne czy te o porównywalnej jakości. Biegły wskazał, że naprawa pojazdu przy użyciu części nowych oryginalnych (w tym osłony spodniej) nie spowoduje wzbogacenia po stronie powodów, a jedynie przywróci pojazd do stanu sprzed szkody. Zatem nie istniała podstawa do przyjęcia możliwości użycia do naprawy części zamiennych nieoryginalnych, skoro takie nie były uprzednio w pojeździe zamontowane. Sąd popiera stanowisko wyrażone przez pełnomocnika powodów, że możliwość zastosowania części alternatywnych podczas naprawy pojazdów ma na celu polepszenie sytuacji konsumentów poprzez nasilenie wzajemnej konkurencji w sektorze motoryzacyjnym, poszerzenie oferty dostępnej dla konsumentów i doprowadzenie do obniżenia poziomu cen detalicznych. Uregulowania Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 2003r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień ograniczających konkurencję jest umożliwienie dokonania przez klienta wyboru części zamiennych użytych do naprawy, przede wszystkim w zakresie napraw gwarancyjnych. Brak jest natomiast podstaw do przyjęcia obligatoryjnego, bez zgody właściciela pojazdu, stosowania części alternatywnych.

W ocenie sądu opinia biegłego zasługuje na uwzględnienie, a wnioski z niej płynące mogą i powinny stanowić podstawę ustaleń sądu. Została ona sporządzona przez osobę legitymującą się stosownym wykształceniem i doświadczeniem zawodowym, jest pełna i jasna, a wnioski w niej zawarte logiczne i prawidłowo obszernie wyjaśnione. Nadto po uzupełnieniu dokumentacji z akt szkody samochodu T. (...) biegły wydał stanowczą opinię uzupełniającą w zakresie możliwości powstania uszkodzeń pojazdu powodów w okolicznościach przez nich deklarowanych, w tym uszkodzenia osłony spodniej przedniej, co było kwestionowane przez stronę pozwaną. Zdaniem sądu opinia jest sporządzona prawidłowo i rzetelnie, nadto po jej uzupełnieniu żadna ze stron jej nie kwestionowała.

Z opinii biegłego wynika, że całkowity koszt naprawy pojazdu w celu doprowadzenia go do stanu sprzed szkody wynosi 16.451,03 zł netto, co oznacza, że wypłacona powodom kwota nie wyczerpała roszczenia powodów w zakresie odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Znamienne, że kwalifikacja uszkodzeń pojazdu powodów została przyjęta przez biegłego z kalkulacji naprawy sporządzonej przez pozwanego, zaś tak znaczna różnica w wartości naprawy wynika z zastosowanych przez pozwanego stawek za robocizogodzinę (pozwany przyjął stawkę 45 zł za 1 rbh, podczas gdy biegły wskazał, że średnie stawki dla prac blacharskich i mechanicznych na rynku lokalnym w dacie szkody wynosiły 135 zł za rbh dla prac blacharskich i lakierniczych i 140 zł dla prac lakierniczych), a nadto z obniżenia cen części zamiennych o 70% i nie uwzględnienia materiałów drobnych o wartości 2% cen części zamiennych. Wynika z tego, że pozwany nie działał w celu faktycznego naprawienia szkody w całości, lecz w celu wypłaty odszkodowania na jak najniższym poziomie, nie gwarantującym de facto możliwości dokonania naprawy na rynku lokalnym za wypłaconą kwotę.

Dotychczasowa naprawa pojazdu zamknęła się kosztem 10.304,03 zł, jednak, co podkreślił biegły sądowy, naprawa ta nie przywróciła jeszcze pojazdu do stanu sprzed szkody. Konieczne jest w tym celu dokonanie wymiany osłony spodniej przedniej, zaś koszt takiej wymiany części wynosi (według cen z daty powstania szkody) 6.754,50 zł. Wynika z tego, że przy rozdzieleniu kosztów naprawy na te już wykonane oraz konieczne jeszcze do wykonywania, całkowity koszt naprawy zamyka się kwotą 17.058,53 zł netto (10.304,03 zł + 6.754,50), co oznacza, że koszt ten jest wyższy niż przy wykonaniu całkowitej naprawy pojazdu jednocześnie. Ponieważ powodowie zdecydowali się na wykonanie częściowej naprawy wcześniej, zaś zaniechali jednoczesnej wymiany osłony spodniej, różnica w kosztach naprawy spowodowana tym obciąża ich, nie zaś pozwanego. Chodzi tu o kwotę 607,50 zł (17058,53 zł - 16.451,03). Skoro pozwany wypłacił powodom odszkodowanie za uszkodzenie ich pojazdu w kwocie 9.319,23 zł netto, do zapłaty pozostała jeszcze kwota **7.131,80 zł** (16.451,03 - 9.319,23). Żądanie pozwu opiewało ostatecznie (po rozszerzeniu powództwa) na kwotę po 3.565,82 zł na rzecz każdego z powodów, zatem łącznie 7.131,64 zł, co oznacza, że kwota ta w całości mieści się w zakresie należnego, a niewypłaconego dobrowolnie przez pozwanego odszkodowania. Mając powyższe na uwadze, sąd zasądził od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwotę 3.565,82 zł (pkt I wyroku), przy ustaleniu, że powodowie są współwłaścicielami uszkodzonego pojazdu, zaś z prawa współwłasności, przy braku innych uzgodnień pomiędzy współwłaścicielami przyjmuje się, że udziały są równe (art.197 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym domniemywa się, że udziały współwłaścicieli są równe).

Pomimo tego, że powodowie ustalając wysokość należnego im odszkodowania korzystali z wiedzy specjalisty, który sporządzał kosztorys naprawy pojazdu, nie wnieśli o zwrot kwoty przeznaczonej na ten cel, zatem kwota ta nie była objęta żądaniem pozwu i sąd nie orzekał w tym zakresie.

O odsetkach orzeczono na podstawie art.481 k.c. Strona powodowa domagała się zasądzenia odsetek 20 lipca 2013 roku. Zgodnie z przepisem art.14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości

odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania. Szkada powodów została zgłoszona pozwanemu niezwłocznie po powstaniu szkody, a w dniu 19 czerwca 2013r. pozwany sporządził już kalkulację naprawy pojazdu. Strona powodowa wskazała, że od tego dnia należy liczyć przewidziany w ww. przepisie okres 30 dni, który upłynął w dniu 19 czerwca 2013r. Zatem najpóźniej w tym dniu powinna zostać wypłacona cała kwota należnego powodowi odszkodowania. Po dniu 19 czerwca 2013r. nie były prowadzone inne czynności mające wpływ na ustalenie wysokości odszkodowania, co wskazuje na to, że w dniu 19 czerwca 2013r. zdecydowanie powinna nastąpić wypłata kwot wskazanych w pkt I wyroku. Zatem od dnia następnego, to jest od 20 lipca 2013r. pozwany pozostawał już w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia. Mając to na uwadze sąd uznał, że żądanie odsetek od dnia 20 lipca 2013r. jest w całości zasadne. Tym samym zasądził od kwot odszkodowania przyznanych każdemu z powodów odsetki ustawowe od dnia 20 lipca 2013r. Przy czym uwzględnił zmiany w przepisach kodeksu cywilnego dotyczące odsetek ustawowych. Do dnia 31 grudnia 2015r. funkcjonowały odsetki ustawowe, regulowane w przepisie art. 481§2 kodeksu cywilnego. Z dniem 1 stycznia 2016r. doszło do zmiany tego przepisu i obecnie przepis ten brzmi: jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Tym samym od dnia 1 stycznia 2016r. istniała podstawa do zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie, gdyż odsetki ustawowe już nie istnieją. Mając powyższe na uwadze sąd zasądził od kwoty 3565,82 zł należnej każdemu z powodów odsetki ustawowe od dnia 20 lipca 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

O kosztach orzeczono na podstawie art.98 k.p.c. oraz §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu. Każdy z powodów poniósł następujące koszty procesu: 127,50 zł (2 x 255 zł), 500 zł tytułem zaliczki na poczet opinii biegłego (w całości wykorzystanej na ten cel), 600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zawodowego oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa; łącznie 1244,50 zł. Ponieważ powodowie wygrali proces w całości, sąd zasądził od pozwanego rzecz każdego z powodów kwotę 1244,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III i IV wyroku).

Obie strony uiściły zaliczki na poczet opinii biegłego w kwocie po 1000 zł. Zaliczki te jednak w całości zostały spożytkowane na ten cel, a dodatkowo w związku ze sporządzeniem pisemnej opinii uzupełniającej przez biegłego pozostała nie pokryta kwota 89,20 zł, wypłacona biegłemu tymczasowo ze środków budżetowych. Nadto w związku z rozszerzeniem powództwa w piśmie z dnia 6.10.2015r. pozostała niepokryta dotychczas kwota 102 zł tytułem opłaty sądowej uzupełniającej związanej z rozszerzoną częścią powództwa, której powodowie nie uiścili. Sąd w tej sytuacji miał obowiązek zastosować przepis art.130³§2 kpc, zgodnie z którym jeżeli obowiązek uiszczenia lub uzupełnienia opłaty powstał na skutek rozszerzenia lub innej zmiany żądania, z innych przyczyn niż wymienione w § 1, albo po wysłaniu odpisu pisma innym stronom, a w braku takich stron - po wysłaniu zawiadomienia o terminie posiedzenia, przewodniczący wzywa zobowiązanego do uiszczenia należnej opłaty w terminie tygodnia, a jeżeli mieszka on lub ma siedzibę za granicą i nie ma w kraju przedstawiciela - w terminie nie krótszym od miesiąca. W razie bezskutecznego upływu terminu, sąd prowadzi sprawę bez wstrzymywania biegu postępowania, a o obowiązku uiszczenia opłaty orzeka w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, stosując odpowiednio zasady obowiązujące przy zwrocie kosztów procesu. Wynika z tego, że w razie nieuiszczenia opłaty uzupełniającej związanej z rozszerzeniem powództwa sąd nie miał podstaw aby nie rozpoznać pozwu w rozszerzonej części, jak również aby ściągnąć przymusowo brakującą opłatę. Mając powyższe na uwadze oraz fakt, że pozwany przegrał sprawę w całości, zasadnym było nakazanie pobrania tej kwoty 191,20 zł (102 + 89,20) od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gryfinie (pkt V wyroku).

SSR Magdalena Dąbrowska

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...);

3. (...).

G., dnia 23 maja 2016r. SSR Magdalena Dąbrowska